

Subtitle

Part 1: The Arrival

A frigid gust of wind blasted me as I stepped off the plane and into the terminal.

A shiver danced down my spine, an unwelcome reminder that I was no longer in the familiar warmth of Bangkok.

A colorful tapestry of sarongs and vibrant dresses swirled around me, fellow passengers returning from their travels,

but I felt strangely alone in this sea of unfamiliar faces.

I clutched my well-worn backpack, a familiar comfort amidst the chaos.

Inside, nestled amongst my textbooks and carefully folded clothes,

were a few packets of Mama noodles and a small container of dried chili flakes, reminders of home.

I had a feeling I would need them.

My host family, the Millers, spotted me before I saw them.

Their smiles were as bright as the sunflowers Mrs. Miller held, a gesture I later learned was a traditional midwestern welcome.

Mr.

Miller, a tall, broad-shouldered man with a gentle demeanor, extended a hand the size of my face.

"Welcome to Willow Creek, Mala!"

he boomed, his voice echoing in the cavernous airport.

"Sawasdee ka," I replied, pressing my hands together in a wai.

Their curious expressions told me they didn't understand, but their smiles remained warm and inviting.

The drive to Willow Creek was a blur of endless fields of corn and towering windmills.

My eyes darted between the monotonous landscape and the curious glances of my host

Machine Translation

ส่วนหนึ่ง 1: การมาถึง

ลมหนาวแรงพัดพัดมาทำให้ฉันระเบิด ขณะที่ยืนก้าวออกจากเครื่องบิน และเข้าไปในอาคารผู้โดยสาร

การสั่นไหวเต้นลงกระดูกสันหลังของฉัน, การเตือนที่ไม่พึงประสงค์ที่ฉันไม่ได้อยู่ในความอบอุ่นที่คุ้นเคยของกรุงเทพฯ

สีสันสดใสของผ้าซางและชุดที่มีชีวิตชีวารอบ ๆ ตัวฉันเพื่อนผู้โดยสารกลับมาจากการเดินทางของพวกเขา

แต่ฉันรู้สึกแปลก ๆ เพียงอย่างเดียวในทะเลที่ไม่คุ้นเคยนี้

ฉันหนีบกระเป๋าเป้สะพายหลังที่สวมใส่ได้ดี ความสะดวกสบายที่คุ้นเคยท่ามกลางความวุ่นวาย

ภายในตั้งอยู่ท่ามกลางตำราของฉันและเสื้อผ้าพับอย่างระมัดระวัง,

เป็นแพ็คเกจไม่กี่ของก๊วยเตี๋ยแม่และภาชนะขนาดเล็กของเกล็ดพริกแห้งเดือนของบ้าน

ผมมีความรู้สึกว่าการต้องการพวกเขา

ครอบครัวเจ้าบ้านของฉัน, มิลเลอร์, เห็นฉันก่อนที่ฉันเห็นพวกเขา

รอยยิ้มของพวกเขาสดใสเหมือนดอกทานตะวันที่คุณนายมิลเลอร์จัดขึ้นท่าทางที่ฉันได้เรียนรู้ในภายหลังคือการต้อนรับแบบตะวันตกกลางแบบดั้งเดิม

คุณ

มิลเลอร์ ชายสูงใหญ่กว้าง ที่มีพฤติกรรมอ่อนโยน ขยายมือขนาดใหญ่ใบหน้าของฉัน

"ยินดีต้อนรับสู่วิลโลว์ครีก, มาลา!"

เขาบูม, เสียงสะท้อนของเขาในสนามบินถ้า

"Sawasdee ka"ฉันตอบกอดมือของฉันร่วมกันในหวาย

ความอยากรู้อยากเห็นของพวกเขาบอกผมว่า พวกเขาไม่เข้าใจ แต่รอยยิ้มของพวกเขา ยังคงอบอุ่นและเชิญชวน

ใครจะไปยังวิลโลว์ครีกเป็นเบลของเขตข้อมูลที่ไม่มีที่สิ้นสุดของข้าวโพดและกังหันลมสูงตระหง่าน

ตาของฉันพุ่งระหว่างภูมิทัศน์ที่น่าเบื่อ และสายตาที่อยากรู้อยากเห็น ของพี่น้องโฮสต์ของฉัน อีธานและ

siblings, Ethan and Lily.

They were younger than me, both sporting matching blonde braids and eyes the color of the clear summer sky.

The Miller home was a sprawling, two-story structure, painted a cheerful shade of yellow.

It looked more like a temple compared to the cozy apartment I shared with my family back in Bangkok.

The aroma of something savory wafted from the kitchen, a welcome distraction from my growing apprehension.

Dinner was an experience.

A meatloaf, dense and slathered in a sweet-and-tangy sauce, occupied the center of the table.

Around it were dishes of mashed potatoes, a pale yellow mound I cautiously poked with my fork,

and a vibrant green casserole that looked suspiciously like vegetables.

"Try some," urged Mrs. Miller, her eyes twinkling with amusement.

I took a hesitant bite of the meatloaf.

The texture was foreign, the flavor a symphony of unfamiliar spices.

It wasn't bad, but it wasn't home.

I chased it with a spoonful of mashed potatoes, a blandness that only accentuated my yearning for the fragrant curries and spicy stir-fries of my mother's kitchen.

Later that night, as I lay in the guest room, the scent of freshly cut grass wafting through the window,

I reached for my backpack.

I pulled out a packet of Mama noodles and carefully sprinkled in a generous amount of chili flakes.

The familiar scent brought a wave of comfort, a tiny piece of Thailand in this foreign land.

"Tomorrow is a new day," I whispered to myself, the spicy noodles warming my soul.

ลิลลี่

พวกเขาอายุน้อยกว่าฉัน ทั้งกีฬาที่จับคู่กับเปียสีบลอนด์และดวงตา สีของท้องฟ้าฤดูร้อนที่ชัดเจน

บ้านมิลเลอร์เป็นแผ่กิ่งก้านสาขาโครงสร้างสองชั้น ทาสีเฉดสีเหลืองร่าเริง

มันดูคล้ายกับวัดมากกว่าเมื่อเทียบกับอพาร์ทเมนต์ที่สะดวกสบายที่ฉันแชร์กับครอบครัวของฉันในกรุงเทพฯ

กลิ่นหอมของอาหารรสเลิศจากครัว เป็นสิ่งรบกวนจากความเข้าใจที่เพิ่มมากขึ้นของฉัน

อาหารเย็นเป็นประสบการณ์

เนื้อวัว, หนาแน่นและ slathered ในซอสหวานและ tangy ครอบครองศูนย์กลางของตาราง

รอบ ๆ มันเป็นอาหารของมันฝรั่งบดเป็นเนินสีเหลืองอ่อนฉัน poked อย่างรอบคอบกับส้อมของฉัน

และหม้อปรุงอาหารสีเขียวสดใสที่มีลักษณะที่น่าสงสัยเช่นผัก

"ลองบางอย่าง"นางมิลเลอร์กระตุกดวงตาของเธอส่องสว่างด้วยความสนุกสนาน

ฉันกัดเนื้อวัวอย่างลังเล

พื้นผิวที่เป็นต่างประเทศรสชาติซิมโฟนีของเครื่องเทศที่ไม่คุ้นเคย

มันไม่ได้เลวร้าย แต่ก็ไม่ได้บ้าน

ฉันไล่มันด้วยมันฝรั่งบดหนึ่งช้อน

ความกระปรี้กระเปร่าที่เน้นเฉพาะความปรารถนาของฉันสำหรับแกงหอมและผัดเผ็ดของห้องครัวแม่ของฉัน

ต่อมาในคืนนั้น ขณะที่ผมนอนอยู่ในห้องรับแขก กลิ่นของหญ้าสดที่ตัดผ่านหน้าต่าง

ผมถึงกระเป๋าเป้แล้ว

ฉันดึงมามากกว่ายี่สิบออกมาและโรยด้วยเกล็ดพริกจำนวนมาก

กลิ่นที่คุ้นเคยนำกลิ่นของความสะดวกสบายชิ้นเล็ก ๆ ของประเทศไทยในต่างประเทศนี้

"พรุ่งนี้เป็นวันใหม่"ฉันกระซิบกับตัวเองกว่ายี่สิบเม็ดร้อนจิตวิญญาณของฉัน

I drifted off to sleep with the hope that maybe, just maybe, I could find a place for myself in this strange new world.

Part

2: The First Day of School

The first day of school loomed like a storm cloud on the horizon.

The butterflies in my stomach were doing a traditional Thai dance as I put on the outfit I had carefully selected the night before.

A simple blue blouse and a knee-length skirt, a compromise between my usual vibrant Thai style and the more subdued American fashion I had observed.

Willow Creek High School was a sprawling complex of brick and glass,

a far cry from the compact concrete buildings of my school in Bangkok.

The sheer number of students flooding the hallways was overwhelming.

I felt like a tiny fish swept along in a vast ocean.

Finding my first class was an adventure in itself.

The labyrinthine corridors were a maze, each turn revealing a new sea of faces.

I clutched my schedule, a lifeline in this unfamiliar world.

Finally, I stumbled into my English class, my heart pounding like a drum.

The teacher, Mrs. Anderson, greeted me with a warm smile and introduced me to the class.

"Everyone, this is Mala.

She's an exchange student from Thailand.

Please make her feel welcome."

A chorus of "hellos" washed over me, some curious, some indifferent.

I offered a shy "Sawasdee ka" in response, earning a few surprised looks and a chuckle from the back of the room.

ฉันหลับไหลไปกับความหวัง ว่าบางที่แค่ว่าฉันสามารถหาสถานที่ สำหรับตัวเองในโลกใหม่ที่แปลกประหลาดนี้

ส่วน

2: วันแรกของโรงเรียน

วันแรกของโรงเรียน loomed เหมือนเมฆพายุบนขอบฟ้า

ผีเสื้อในท้องของฉันกำลังเต้นแบบไทย ๆ ในขณะที่ฉันใส่ชุดที่ฉันเคยเลือกมาก่อนหน้านี้

เสื้อสีฟ้าที่เรียบง่ายและกระโปรงเข่ายาว

การประนีประนอมระหว่างสไตล์ไทยที่มีชีวิตชีวาตามปกติของฉันกับแฟชั่นอเมริกันที่อ่อนแอมากขึ้นที่ฉันเคยสังเกต

โรงเรียน Willow Creek High School เป็นคอมเพล็กซ์ที่กว้างขวางของอิฐและแก้ว

ห่างจากอาคารคอนกรีตขนาดกะทัดรัดของโรงเรียนของฉันในกรุงเทพฯ

นักเรียนจำนวนมากนำท่วมทางเดินอย่างสิ้นหลาม

ฉันรู้สึกเหมือนปลาเล็ก ๆ ที่กวาดไปตามมหาสมุทรกว้างใหญ่

การค้นหาชั้นแรกของฉัน เป็นการผจญภัยในตัวเอง

ทางเดินเขาวงกตเป็นเขาวงกตแต่ละเปิดเผยให้เห็นทะเลใหม่ของใบหน้า

ผมกำหนดตารางเวลาไว้ เป็นเส้นชีวิตในโลกที่ไม่คุ้นเคย

ในที่สุด ฉันก็เข้าเรียนภาษาอังกฤษ หัวใจฉันเต้นแรงเหมือนกลอง

ครูครี คุณนายแอนเดอร์สัน ต้อนรับผมด้วยรอยยิ้มที่อบอุ่น และแนะนำให้ผมรู้จักกับชั้นเรียน

"ทุกคน นี่คือนามาลา

เธอเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนจากประเทศไทย

โปรดให้เธอรู้สึกยินดีต้อนรับ."

เสียงประสานของ "สวัสดี" ลังมากกว่าฉันบางคนอยาก رؤอยากเห็นบางส่วนไม่แยแส

ฉันเสนอ "Sawasdee ka" ภายในการตอบสนองรอยยิ้มได้ไม่กี่บุคลิกที่ประหลาดใจและหัวเราะจากด้านหลังของห้อง

The lessons were a whirlwind of new vocabulary and unfamiliar cultural references.

I scribbled furiously in my notebook, trying to keep up.

Lunch was another adventure.

The cafeteria was a cacophony of sounds and smells.

I cautiously selected a slice of pepperoni pizza and a carton of chocolate milk,

a combination that seemed both exciting and daunting.

The pizza was greasy and salty, a stark contrast to the light, fragrant flavors I was used to.

The chocolate milk, however, was a revelation.

Sweet and creamy, it was an instant comfort.

I found myself savoring every sip.

As I sat alone at a table, I noticed a girl with fiery red hair and a smattering of freckles approaching me.

"Hey," she said, her voice soft and friendly.

"I'm Sarah.

You're Mala, right?"

I nodded, a shy smile spreading across my face.

"Don't worry about those guys," Sarah said, gesturing towards a group of boys who were snickering in my direction.

"They're just idiots."

Sarah's easygoing nature and quick wit put me at ease.

We chatted throughout lunch, discovering a shared love for art and a mutual fascination with each other's cultures.

She patiently explained the intricacies of American football, a sport that seemed utterly baffling to me,

and I taught her a few basic Thai phrases, which she repeated with surprising accuracy.

By the end of the day, I was exhausted but exhilarated.

บทเรียนเป็นลมหมุนของคำศัพท์ใหม่และการอ้างอิงทางวัฒนธรรมที่ไม่คุ้นเคย

ฉันเขียนโน้ตบุ๊กของฉันอย่างบ้าคลั่ง พยายามตามให้ทัน

อาหารกลางวันเป็นการผจญภัยอีก

โรงอาหารเป็นเสียงและกลิ่น

ฉันเลือกพิซซ่าเปปเปอร์โรนีและช็อกโกแลตมิลค์อย่างพิถีพิถัน

การรวมกันที่ดูเหมือนทั้งที่น่าตื่นเต้นและน่ากลัว

พิซซ่ามันเยิ้มและเค็ม แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับรสชาติที่เบาและหอมที่ฉันคุ้นเคย

ช็อกโกแลตนม, อย่างไรก็ตาม, เป็นเปิดเผย.

หวานและครีมมันเป็นความสะดวกสบายทันที

ฉันพบว่าตัวเองลิ้มรสทุกจิบ

ขณะที่ฉันนั่งคนเดียวที่โต๊ะผมสังเกตเห็นสาวที่มีผมสีแดงเพลิงและ smattering ของกระที่อยู่ที่ใกล้ฉัน

"เฮ้" เธอกล่าวเสียงของเธอนุ่มและเป็นมิตร

"ฉันชื่อซาร่าห์

คุณคือมาลาใช่ไหม?

ฉันพยักหน้า ยิ้มอายกระจายทั่วใบหน้าของฉัน

"ไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับคนเหล่านั้น" ซาร่าห์กล่าวว่า gesturing ต่อกลุ่มของเด็กผู้ชายที่กำลัง snickering ในทิศทางของฉัน

"พวกเขาเป็นแค่คนโง่"

ลักษณะที่เรียบง่ายของซาร่าห์ และฉลาดอย่างรวดเร็วทำให้ฉันสบายใจ

เราพูดคุยตลอดมื้อกลางวันค้นพบความรักร่วมกันสำหรับศิลปะและความหลงใหลซึ่งกันและกันกับวัฒนธรรมของกันและกัน

เธออดทนอธิบายความซับซ้อนของอเมริกันฟุตบอล, กีฬาที่ดูเหมือน baffling อย่างเต็มที่กับผม,

และผมสอนวลีภาษาไทยพื้นฐานของเธอ ซึ่งเธอทำซ้ำด้วยความแม่นยำที่น่าประหลาดใจ

ในตอนท้ายของวันฉันเหนื่อย แต่ exhilarated

The challenges were daunting, but the kindness of people like Sarah and Mrs. Anderson gave me hope.

As I stepped onto the bus that would take me back to the Miller home, I couldn't help but smile.

I was in a strange new world, but I wasn't alone.

The journey was just beginning, and I was ready to embrace it, one step at a time.

ความท้าทายก็หนักแล้ว แต่ความเมตตาของคนเช่นซาราห์และนางแอนเดอร์สันให้ฉันหวัง

ขณะที่ฉันก้าวขึ้นรถบัส ที่จะนำฉันกลับไปมิลเลอร์ที่บ้าน ฉันไม่สามารถช่วย แต่ยิ้ม

ผมอยู่ในโลกใหม่ที่แปลก แต่ผมไม่ได้อยู่คนเดียว

การเดินทางเป็นเพียงการเริ่มต้นและฉันพร้อมที่จะโอบกอดมันขึ้นตอนหนึ่งในเวลา